

một khu rừng rậm, hai chị em chạy từ vườn vào rừng, đến khi cảm thấy lạnh chúng nó nghĩ đến trở về thì đã muộn.

Con Ling vấp phải rễ cây ngã xuống, thẳng Lee xúc chị dậy, nhưng không kéo về nhà được vì hơi lạnh đã làm tay chân nó tê dại, hai chị em đành nằm mọp luôn trên mặt đất lạnh giá.

Quá nửa đêm, cơn ghen đã nguôi, vợ tôi vào phòng để hôn con như thường lệ. Không thấy chúng nó vợ tôi vội báo cho tôi biết. Chúng tôi quên cả giận nhau, vội tá hỏa đi tìm. Với sự trợ lực của cảnh sát, chúng tôi tìm được hai chị em đang nằm ôm nhau, cách nhà chừng nửa cây số. Cả hai đều thoi thóp, chỉ chậm một lát nữa là Chu-Ling cũng chết.

Hai chị em được đưa vào bệnh viện, Lee hấp hối được một tuần thì thở hơi cuối cùng. Ling may mắn sống sót nhưng 6 ngón chân bị cưa vì hơi lạnh làm chết. Và nguy hơn nữa là từ đó nó trở thành người điên, ông biết không ?

Nhà bác học ngừng nói. Không khi trong phòng mát rượi mà y lại rút khăn ra lau mồ hôi. Văn Bình nhận thấy y giả vờ lau mồ hôi để chấm những giọt nước mắt đang lăn xuống gò má. Tiếng nói buồn thảm của Chu-Yao còn vang ngân bên tai chàng «6 ngón chân bị cưa vì hơi lạnh làm chết. . .»
Thì ra người đẹp Chu-Ling đã mất 6 ngón chân

sau cái đêm định mạng u sầu ấy tại Thụy điển !
Chàng hột nhớ lại lúc người ân ái, nàng cởi bỏ tất cả song vẫn giữ lại đôi tất chân. Chàng tưởng đó là phản ứng thường tình của một số phụ nữ phương tây, họ muốn giữ lại trên người một vật nào đó, hoặc là đôi tất, đôi găng tay, hoặc đôi bông tai, chiếc đồng hồ tay, là để tự lừa dối rằng họ chưa hoàn toàn lỏa lồ Chàng không ngờ Chu - Ling để nguyên tất chân là để che giấu 6 ngón chân bị cụt, ..

Lau nước mắt xong, Chu-Yao nói tiếp :

— Vàng, từ đêm ấy con gái tôi trở thành người điên. Tôi đã tốn bao công phu chữa chạy song nó vẫn không bình phục. Bệnh điên của nó không giống bệnh điên được mô tả trong sách y học. Vì có lúc nó thật điên song cũng có lúc nó thật tỉnh. Dần dà, theo thời gian nó tỉnh nhiều hơn điên. Càng lớn, nó càng đẹp ra, người cha có con gái đẹp cũng như trái bom trong nhà, có con gái điên mà đẹp còn là trái bom ghê gớm hơn nữa. Tôi tìm cách khuyên nó lấy chồng song nó cương quyết từ chối mặc dầu nhiều nhà tâm lý học lỗi lạc đã khuyên nó như vậy, họ cho rằng tình trạng sinh lý điều hòa sẽ giúp nó thẳng được nghịch cảnh đã hằn ghi trong tiềm thức. Ông thử nghĩ coi, em chết, mẹ chết, hai người thân yêu nhất đời cùng chết trong vòng một năm phỏng nó không loạn thần kinh sao được.

— Thưa, bà nhà vì buồn rầu mà mất ?

— Cũng gần như vậy. Ngay sau đêm chúng tôi cãi lộn và xảy ra tai nạn thê thảm vợ tôi bị mất trí. Nàng bị mất trí luôn cho đến lúc từ giã cõi đời nên tôi chưa hiểu nguyên nhân, vì nàng còn giận tôi, hay nàng hối hận, hay vì nàng quá thương con nữa. Trưa hôm ấy, hai chị em con Ling vừa ở phòng cứu cấp ra thì vợ tôi ôm ngực té xỉu và lâm vào tình trạng hôn mê. Gần một tháng sau đột nhiên nàng tỉnh lại trong bệnh viện. Tôi mừng quýnh trông nàng đã bình phục, Nàng đòi gặp mặt con, tôi chỉ có thể mang con Ling tới, và nói dối là thằng Lee đang điều trị tại trung tâm chỉnh hình vì cụt ngón chân nên phải văng mắt. Nàng cười nói rất vui vẻ, các y sĩ đều kinh ngạc cho đó là một phép lạ của tạo hóa.

Té ra nàng lừa tôi. Nàng vận dụng nghị lực cuối cùng để cười nói vui vẻ hầu làm tôi yên lòng. Nàng biết là thằng Lee đã chết, Đến đêm nàng uống độc được tự tử. Nhân viên bệnh viện đã tận tình cấp cứu song vô ích. Nàng đã chết.

Sợ con Chu-Ling phần chí chết theo, tôi phải hết sức chiều chuộng nó. Cho đến một ngày kia... Một ngày kia nó bình phục được phần nào, nhờ một vật mà không ai ngờ tới, các y sĩ nổi danh cũng không bao giờ ngờ tới. Vàng, vật đó là đôi mắt.

Tướng Chu-Yao diên, Văn Bình đập bàn tay xuống mặt bàn, hỏi gặng :

— Ông nói sao ? Ông nói rằng Chu-Ling khỏi diên phần nào nhờ một đôi mắt ư ?

Nhà bác học nguyên tử Trung Hoa quay phắt lại hai mắt dò ngầu :

— Vàng, con gái tôi được đột nhiên bình phục nhờ một đôi mắt. Đôi mắt tuyệt đẹp của một người đàn ông nó gặp nhân dịp nghỉ mát ở bờ biển Anbani. Lúc ấy, tôi cũng có mặt, nên tôi hiểu ngay tâm trạng của nó. Chúng tôi đang nằm trên ghế vải nhìn ra khơi thì một thanh niên bước qua. Thanh niên này có cặp mắt to và ướt, cặp mắt giống; hệt cặp mắt của vợ tôi, cặp mắt của thằng Lee. Hẳn ông đã có dịp quan sát đôi mắt của con gái tôi, nó có cặp mắt to và đẹp. Mắt của thằng Lee còn đẹp hơn nhiều. Khi trò chuyện với người thân, mắt nó luôn luôn ướt. Nhưng khi nghiêm nghị, mắt nó lại sáng quắc như chứa chất thép. Thấy thanh niên này, nó rú lên «trời ơi, em Lee». Tôi liền nói lại là «không phải, em Lee đã chết». Nó trả lời là «Lee đã chết nhưng hồn Lee còn sống, và Lee đã đầu thai vào người đàn ông này».

Tôi nghĩ rằng con tôi đã tưởng tượng vô lý, cho dầu thuyết luân hồi đúng nữa thì Lee cũng không thể đầu thai vào người thanh niên kia được, vì nó còn nhỏ trong khi người thanh niên kia đã gần 30 tuổi. Nhưng tôi không dám làm con gái tôi thất vọng. Tôi chiều ý nó, tìm cách làm quen với

người thanh niên lạ. Tôi cho hắn mang con gái tôi đi chơi. Và hắn đã lợi dụng tâm bệnh của con gái tôi để ăn nằm như vợ chồng. Tôi không dám hó hé vì những phút ân ái đã làm con tôi bớt điên và dần dà khỏe lại. Tôi đã nghĩ đến tác hợp người thanh niên này với Ling mặc dầu hắn chỉ là kẻ ăn chơi đàng điếm.

Nhưng chẳng hiểu sao sau một tuần chung sống thân mật với hắn Ling lại từ chối. Tôi hỏi lý do thì nó bảo rằng gã thanh niên này không phải là Lee. Có khổ thân tôi không? Nó gặp gã thanh niên có cặp mắt to và sáng vào lúc 6 giờ chiều nên từ đó trở đi chiều nào cũng như chiều nào cứ đúng 6 giờ là nó ra ghé đá công viên ngồi đợi. Nó nói rằng nó đợi mãi thế nào cũng gặp. Và nó đã gặp ông.

Văn Bình toát mồ hôi. Thảo nào Bô-rét và Khơ-rút yêu cầu chàng ra công viên trước khách sạn Dajti đúng 6 giờ chiều! Thì ra KGB sô viết đã biết rõ tâm bệnh của người đẹp Chu-Ling. Họ chọn chàng làm con mồi vì chàng có cặp mắt to và sáng cặp mắt độc đáo giống cặp mắt của Lee và của mẹ Chu-Ling!

Mọi việc đã hiện ra như ban ngày. Khám phá ra sự thật, Văn Bình bắt đầu lo sợ...

Nhà bác học Trung Hoa không quan tâm đến thái độ đổi khác của chàng và cứ nói tiếp, vẫn bằng giọng đều đều:

— Khi thấy ông trên mây bay, con gái tôi đã giết mình. Nói dối tôi mời ông lại trò chuyện. Tôi khất nó đến Tirana. Đến khách sạn, nó lại yêu cầu lần nữa, tôi đành hẹn đến tối. Tôi định gặp tướng Kôlit để cho người tìm ông, không ngờ ông lại đã gặp Chu-Ling. Ông gặp nó ở đâu?

— Thưa, ngoài công viên.

— Hồi 6 giờ chiều?

— Tôi cũng không nhớ rõ giờ. Vì không khi trong khách sạn không được thoải mái, tôi mới ra công viên hóng gió. Tình cờ tôi thấy hai tên côn đồ hành hung và toan cưỡng hiếp cô Ling. Tôi vội chạy lại cứu. Rồi Ling mời tôi lên xe. Lái xe ra ngoài ô.

— Ông đã ngủ với nó?

— Vâng.

— Nó tự ý đưa ông về phòng?

— Vâng. Một lần nữa, xin ông tha lỗi.

— Nếu cần xin lỗi thì người xin lỗi phải là tôi.

Vì tôi xin nói rằng ông không phải là người đàn ông đầu tiên có cặp mắt độc đáo mà con gái tôi đã ân ái. Trước ông, và sau người thanh niên trên bờ biển đã có nhiều người rồi. Nó yêu ai thì yêu vũ bão, yêu cuồng cuồng như sợ lát nữa trái đất sẽ nổ tan. Nhưng chỉ vài ba ngày sau, có khi vài ba giờ đồng hồ sau nó đâm ra chán ngấy. Nó từng bỏ rơi nhiều người đàn ông một cách tàn nhẫn. Tàn nhẫn đến nỗi tôi phải xấu hổ. Nhưng ông ơi, ông nên

thông cảm hoàn cảnh đặc biệt của gia đình tôi mà tha thứ cho nó.

— Thưa ông, tôi không bao giờ dám nghĩ đến việc đó, vì người đáng thương phải là Chu - Ling. Tôi chỉ sợ là thiếu tướng Kólít không để cho tôi yên.

— A, ông đã biết Kólít, tôi cũng cần nói ông biết rõ luôn thể. Phải, Kólít vẫn ngấp nghé con gái tôi mặc dầu ông ta đã gần 50 tuổi. Nói về cân xứng thì Kólít cũng không đến nỗi nào. Ông ta lớn tuổi nhưng mặt mày và thân hình còn trẻ, tính tình lại khá ái, nếu được ông ta làm rể thì tôi còn vinh hạnh nào bằng. Nhưng con gái tôi chưa chịu nên tôi phải khát lần, hẹn lữa, nói là đợi nó ra trường rồi cưới xin cũng chưa muộn. Kólít là người quảng đại, không hề ghen tuông, nhưng dầu sao ông ta chỉ là con người như ông và tôi... biết đâu trong cơn nóng giận chẳng có những cử chỉ khiếm nhã. Tuy vậy, ông hãy tin tôi, tôi sẽ cố gắng thu xếp để Kólít khỏi ghen tuông. Chừng nào ông rời Tirana ?

— Thưa, ngày mốt.

— Tôi sẽ đưa ông ra phi trường.

Chu-Ling đã ra khỏi phòng tắm không biết từ bao giờ. Nàng mặc áo sường sấm bằng lụa nhân tạo màu củ đậu trắng ngà, bó sát lấy bộ ngực nở. Nhìn nàng đó ai dám cho nàng điên. Nghe cha nói, nàng xi một tiếng rồi phụng phịu :

— Ba lại nói xấu con rồi phải không ?

Chu-Ling hôn trán con :

— Không. Ba chỉ thuật ông Kevin nghe những điều về gia đình ta và ông Kevin đã hoàn toàn thông cảm.

Nàng bật cười :

— Con dại quá. Có biết con không nút tai để nghe ba nói cho xong ?

Nàng ném xuống bàn hai cái nút tròn, dài, bằng ni-lông mềm. Rồi quay sang Văn Bình :

— Bác sĩ thật ác. Cứ bắt em nút chặt tai mỗi khi tắm. Họ sợ nước vào tai sẽ ảnh hưởng đến óc. Ba em cho anh biết là em điên phải không ?

Chàng lắc đầu :

— Không.

— Anh đừng nói dối. Nói dối em sao được. Anh có con mắt giống mắt của Lee. Mỗi khi nói dối, trông mắt phải đổi màu. Mắt anh đang sáng hồng xám lại nên em biết là anh nói dối. Em cần nói thẳng rằng trước kia em có điên, điên vì thương em, thương mẹ, nhưng từ chiều đến giờ em hết điên rồi. Em sẽ yêu anh mãi. Em sẽ là vợ anh.

Chu-Yao nói :

— Bậy nào !

— Con chọn người yêu, con chọn người làm chồng mà ba cho là bậy ư ?

— Không phải thế. Bất cứ con lựa ai ba đều

công nhận. Sở dĩ ba cho là bậy vì ba sợ ngày mai con thay đổi ý kiến. Cũng như trước kia con đã thay đổi ý kiến nhiều lần.

— Trước khác, bây giờ khác.

— Ba mừng lắm. Nhưng đó mới là ý kiến của con. Còn phải có sự thỏa thuận của ông Kevin nữa. Có thể ông Kevin đã có gia thất. Cũng có thể vì một lý do nào đó ông Kevin phải từ chối.

Lời nói của Chu-Yao làm Văn Bình bối rối. Chàng không biết trả lời ra sao : nếu chàng từ chối — vì bôn phận nghề nghiệp buộc chàng phải từ chối — điệp vụ «Bóng Ma» sẽ thất bại, nhưng nếu chàng chấp thuận, chàng sẽ phạm tội với lương tâm vì đó chỉ là chấp thuận giả vờ. Nhưng Chu-Ling đã bịt miệng chàng lại :

— Đừng nói, anh đừng nên nói gì cả. Anh nói có hay nói không cũng làm em lo lắng. Thà anh im lặng rồi chờ thời gian định đoạt.

Chu-Yao thở phào ra :

— Mỗi lúc con một khó hiểu thêm. Sắp sửa đến giờ rồi. Con đợi ba một lát rồi chúng mình xuống xe.

Chu-Ling chỉ Văn Bình :

— Con không bằng lòng. Ba phải cho anh Kevin cùng đi với con kia.

Nhà bác học Trung Hoa ngần ngừ :

— Hẳn con đã biết là ông Kevin không thể đi

được.

Chu-Ling ngừng nguẩy :

— Vạy thì thôi. Ba hãy nói hễ con muốn gì ba đều chiều theo. Lần đầu tiên ba không đếm xỉa tới lời cầu xin của con. Phải rồi, con biết rồi, ba có thương con bao giờ đâu? Ba chỉ thương nghề nghiệp của ba, công việc của ba, còn thân con như thân thằng Lee cũng chỉ là một vật vô nghĩa...

Nàng òa lên khóc. Nhà bác học vội kéo cô gái diên vào lòng, an ủi :

— Ừ, ba sẽ làm con vui lòng. Nhưng con cũng nên biết rằng việc này rất nguy hiểm. Địa vị của ba có thể bị...

— Thi ba từ chức đi.

— Con lại nói bậy nữa rồi. Để ba điều đình với tướng Kôlit.

— Con biết trước là ông ta không chịu.

— Nếu ba giải thích, ông ta sẽ chịu. Miễn hồ ba ở khu A bên ngoài Trung Tâm. Ba ở đó điều khiển công việc bằng điện thoại cũng được. Nào, con đừng vui lại chưa?

— Vui lại rồi. Ba là thần cứu tinh của con.

Nàng đeo lấy cha, hôn lấy hôn để. Đến khi Chu-Yao sang phòng bên, nàng đeo lấy Văn Bình và kéo chàng xuống giường. Thân thể nàng nóng hổi như từ lò lửa chui ra.

15 phút sau, Chu-Yao đã hiện ra ở cửa phòng